

Til § 6.

Bestemmelsen afløser § 24, Stk. 1 og 3, i Værgeraadsloven.

Til § 7.

Bestemmelsen svarer til § 12, Stk. 4, i Værgeraadsloven, men man har anset det for ønskeligt nærmere at udforme Dommerens Beføjelser og Pligter under hans Medvirken i disse Sager, ligesom man har anset det for rettest i denne Paragraf at optage Bestemmelserne om Dommeres Adgang til Dagpenge og Befordringsgodtgørelse for Rejser i Anledning af Medvirken i Børneværnsager, jfr. herom Værgeraadslovens § 13. Det bemærkes, at det altid i Henhold til nævnte § 13 har været fastsat, at Dommerne og deres Fuldmægtige paa disse Rejser oppebærer Dagpenge og Befordringsgodtgørelse efter de for deres øvrige Tjenesterejser gældende Regler.

Til § 8.

Med Hensyn til Gyldigheden af Udvalgets Beslutninger mener Udvalget, at de sociale Udvalg ganske maa sidestilles med de nuværende Værgeraad, jfr. Værgeraadslovens § 78, saaledes at de sociale Udvalgs Afgørelser i denne Henseende er endelige, bortset fra de Tilfælde, i hvilke der foreslaas hjemlet Adgang til Appel til Landsnævnet for Børneforsorg eller Overinspektøren for Børneforsorgen. Udvalgenes Afgørelser efter dette Afsnit kan altsaa heller ikke indbringes for Overvrigheden eller Ministeriet.

Til § 9.

I Stk. 1 har man anset det for rigtigst at fastslaa, hvem der har Ansvaret for, at det Udvalget paahvilende Arbejde udføres.

Angaaende Stk. 2 henvises til Værgeraadslovens § 22, Stk. 1; af Hensyn til Betydningen af de Sager, det drejer sig om, har man anset det for rettest i selve Loven at give nærmere Regler for Udvalgets Protokolførelse, og hvem der har Ansvaret for denne; Erfaringen har nemlig vist, at Værgeraadene Protokoller ofte ikke er ført paa tilfredsstillende Maade; ved at optage Bestemmelser herom i Loven gøres en ordentlig Protokolførelse til en Pligt for Udvalget, hvis Tilsidesættelse kan medføre Ansvar, jfr. §§ 156 og 157 i Straffeloven af 15. April 1930.

I Stk. 3 er, ligesom i § 22, Stk. 2, i Værgeraadsloven, fastsat, at Forhandlingerne foregaar for lukkede Døre, men man har desuden af Hensyn til de personlige Forhold — ofte af meget intim Karakter —,

der kommer til de sociale Udvalgs Kendskab i disse Sager, anset det for rettest at paalægge Udvalgenes Medlemmer en egentlig Tavshedspligt om, hvad de erfarer under Udførelsen af deres Hverv. Krænkelser af Tavshedspligten vil kunne straffes i Henhold til § 263 i Straffeloven. Med Hensyn til den Adgang, der efter Paragraffens Formulering aabnes til at se bort fra Tavshedspligten, naar nogen handler i berettiget Varetagelse af en almen Interesse eller af eget eller andres Tarv, mener Udvalget ikke at kunne give en nærmere Afgrænsning, men det maa være overladt til Domstolene at skønne over, hvorvidt der i de enkelte Tilfælde foreligger en berettiget eller uberettiget Tilsidesættelse af Tavshedspligten.

Til § 10.

Bestemmelsen svarer til Værgeraadslovens § 22, Stk. 3 og 4, dog er det foreslaet, at Tilsigelse, naar Stævningsmand ikke benyttes, skal ske ved anbefalet Brev. Naar Indkaldelse af Forældre eller de, der træder i disses Sted, efter Forslaget skal ske i de Tilfælde, hvor det drejer sig om Iværksættelse af de i Kap. II. og IV. omhandlede Foranstaltninger, skyldes det, at disse Foranstaltninger, der svarer til de nuværende Værgeraadsforanstaltninger, er af mere indgribende Karakter, end de i Kap. III. omhandlede vedrørende Børnetilsynet, hvor det drejer sig, ikke om Indgreb overfor enkelte Børn, paa Grund af disses eller Forældrenes særlige Forhold, men om Udøvelse af almindelige Beføjelser, gældende for alle af Bestemmelserne omfattede Børn. Drejer det sig derimod om en Udvidelse af de normale Foranstaltninger i Henhold til Kap. III., finder Reglerne i Kap. I. om Undersøgelse og Tilkaldelse af Forældre m. v. Anvendelse forsaavidt angaar den ved Kap. III. hjemlede mest indgribende Foranstaltning, Nedlæggelse af Forbud mod at fjerne et Barn fra et godt Plejehjem, jfr. Kap. III. § 5, Stk. 3, medens man, hvor det drejer sig om Inddragen under Tilsyn af et i Almindelighed ikke Tilsyn undergivet Barn, jfr. Kap. III § 1, Stk. 2, vel foreslaar fastsat, at Undersøgelse af de enkelte Tilfælde skal ske, men ikke anser det for nødvendigt at binde de sociale Udvalg til en bestemt Undersøgelsesform.

Til § 11.

Bestemmelsen svarer i det væsentlige til Bestemmelserne i Værgeraadslovens § 28. Dog foreslaar Udvalget den Regel indført, at Meddelelserne kan ske ogsaa ved anbefalet Brev, hvis Udvalget ønsker dette i